

ENCOMANEU A DÉU
L'ÀNIMA DE

CARLES RIBA I BRACONS

QUE MORÍ
HAVENT REBUT ELS
SANTS SACRAMENTS
A BARCELONA
EL DIA 12 DE JULIOL
DEL 1959

Jo estava dret davant de l'escalina:
tres esglaons que duien del meu carner pregon
al vestibul, ja obert a l'orient i al món,
del meu sepulcre; i queia cap a mi una llum clina.
No sé si sobre els ulls fou transparent el llenç
o si un plec esbatut em mostrà el que era immens.
Crist era dalt, al mig, creixent en la paraula
dita: aquell «Surt!» de tot elemental començ:
que crea, que fa néixer, que és Llum fenent la Faula...
Oh el Mestre ardent, Maria! Marta, el teu Rei a taula!

Jo el vaig veure llavors
transfigurat com en els vostres cors.
Tot ell fulgia en glòria:
amb el Pare i en l'univers
i amb l'Esperit, en Si un i divers.

I vaig sortir de mi com per vivent memòria.
Sí, Crist era la vida unint tots els camins,
faç mateixa de vida, on totes les semblances
es feien fraternals; en aquells trets divins
jo em veia jo, acceptat amb les meves mancances.

De «Llàtzer el ressuscitat».
En el llibre *Esbós de tres oratoris*. 1957

En la mort ningú no improvisa...
Tot surt, tot es fa del que ja hi havia.

CARLES RIBA

(De l'últim text que escriví)
Juliol del 1959

